

MEGÁLL AZ IDŐ

Viszek az anyunak
házi tyúkhúslevest a kórházba,
vasárnap van, látogatási nap.
Amióta nem tud nyelni,
és a gyomrán keresztül,
Peggel eteti a nővérke,
megszerette a levest.
Otthon meg se kóstolta,
még gyerekkorában sem.
Most a szájába teszek egy kiskanállal,
megforgatja, megízleli,
azután józúen kiköpi.
Látszik, hogy ízlik neki a főztöm.
Sose gondoltam volna, hogy
az én tyúkhúslevesem fogja
számára a hazait jelenteni.
Aztán a maradék levest a nővérke
befecskendezi a gyomrába,
ilyenkor anyámat az sem zavarja,
ha feljön neki az íze,
s égni kezd tőle a gyomra.

*

Anyám már két hónapja
a kórházban lakik.
Arról beszél,
minden egyes látogatás alkalmával,
hogy este,
villanyoltás után
meglátogatja egy ötéves kisfiú,
akinek még neve sincsen,

de ő, a legkisebb testvére után
elnevezte Lacikának.
Mindent megosztanak egymással,
olyan őszinték ők,
akár a természet törvényei a teremtőjükhöz.
De Lacika huncut kislegény,
Mindig elbújik,
ha anyámhoz látogatók jönnek,
utána meg véresen, szeme alatt
kék foltokkal jelenik meg este,
mert gonoszak az emberek,
kihalt belőlük a szeretet hiánya.

*

Anyámnak honvágya van,
szeretné,
ha otthon lehetne,
unja a kórházat,
ahol csak fekszik, pelenkázzák,
a gyomrába csorgatják az ételt,
oxigént kap, ha kevés
van belőle a vérében,
s attól félrebeszél.
Azt kérdezi,
észrevettem-e, hogy átépítik
az épületet, a szobáját,
lassan úgy néz ki a kert,
az udvar,
mint otthon, a faluban,
tudat alatt érzi,
hogy sohase kerül
ki a kórház hófehér falai közül.

*

Anyu a délutáni látogatáskor
arról beszél,
megtaláltam-e reggel a sütőben
a barackos, fahéjas lepényt,
a spájzban a rostélyost,
mert éjjel otthon volt, gondolt rám,
hiába zárták a kórház falai közé,
meghalna,
ha nem az ő főztjét enném.
Ha tudnám, milyen nehéz volt időben
visszaérnie a betegszobába,
majdnem észrevették,
hogy üres az ágya,
de a valóság falazott neki.

*

Anyám titokzatos,
arról beszél,
ami a fejében lakozik,
amiről senki,
még a Teremtője sem tudhat,
egy házról, ami szerinte
az enyém,
egyedül építettem,
senki sem tud róla,
de neki elárultam,
egyedül csak rá bíztam a titkot,
most attól fél,
kirabolhatják,
ott, az erdő közepén,
ahol még a madár se jár,
be kellene keríteni,
de ő már nem segíthet,
talán az Istennek mégis
elárulhatnám.

*

A nemlét mindent letagad,
semmiről se tehet,
semmiről se tud,
csak megpróbálja
elképzelni azt a helyet,
ahol honvágya lenne.

Minél inkább tágul a tér,
a nemlét annál súlyosabb,
terjeszkedőbb,
sohasem gondolja másképp.

Ahogy a kisgyerek,
aki járni tanul,
már szalad,
de képtelen megállni
a saját lábán.
Nincs felhúzva,
mint egy ébresztőóra.

Közben beteg anyám
a szemeteskosárba dobja,
gyűjtögeti
a pillanatokat.
Amikor a kosár megtelik,
láthatatlanná válik,
csak azt látni,
amit anyám
mellédobott.

KARANTÉN

Anyám negyedik hónapja
a Hospice lakója,
ráadásul az újabb koronavírus-járvány
miatt beszüntették a látogatásokat.
Ahányszor csak meglátogattam,
mindig hazavágyott,
érdekelte, mi van otthon,
most felhívom az ügyeletet,
megkérem a nővérkét,
adja át anyunak a telefont,
de hangosítsa ki, mert nagyothall szegény,
jobb lesz, ha a telefont inkább a szája elé teszi.
Anyám megismeri a hangom,
azt mondja, otthon van, vár rám,
már megsült a hurka,
még forró a csibepaprikás,
hazajöhetnek végre.